

กล้าหาญ พอ

โดย โนเอล แลมเบิร์ต บาร์ริส
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

เรื่องนี้เกิดขึ้นที่ได้หัววัน

“พร้อมไหมจ๊ะ?” เฮลีย์พี่สาวของเทอร์รี่ โผล่หน้าเข้ามาในห้อง
ของเขา “ได้เวลาไปซ้อมการแสดงคริสต์มาสแล้ว”

ไอ้ ไช้! เทอร์รี่กับเฮลีย์อยู่ในการแสดงพิเศษสำหรับงานเลี้ยง
คริสต์มาสของวอร์ด

“เกือบพร้อมแล้ว!” เทอร์รี่สวมเสื้อแจ็คเก็ตและเดินออกไปนอก
ประตูหน้าบ้าน “จะมีใครอยู่ที่นั่นอีกบ้าง?”

“มีอากับเจค และเด็กบางคนจาก โรงเรียนของเจค” คุณแม่กล่าว
“เด็กคนอื่น ๆ ไม่ได้ไปโบสถ์เรา แต่พวกเขาตื่นตื่นที่จะช่วย”

เทอร์รี่ตัวแข็งทื่อ เขาไม่รู้ว่าจะมีเด็กที่เขาไม่รู้จักในการฝึกซ้อม
ไม่มีทางที่เขาจะกล้าหาญพอจะพูดบทพูดต่อหน้าพวกเขา

“ผมไม่ออกไปแล้ว” เทอร์รี่พูด

“ทำไมล่ะ?” คุณแม่ถาม

“ผมไม่รู้จักเด็กคนอื่น” เทอร์รี่กล่าว เขามักจะประหม่า
ในการพูดคุยกับคนใหม่ ๆ

“แต่เธอจะได้รู้จักเพื่อนใหม่ นะ และที่จะอยู่ที่นั่นกับเธอ”

เฮลีย์กล่าว

เทอร์รี่ส่ายหน้า “อาจจะครั้งหน้านะ ตอนที่เราซ้อมบทที่บ้านก่อน
ได้ไหมครับ?”

เทอร์รี่ตัวแข็งทื่อ เขาไม่รู้ว่า
จะมีเด็ก ๆ ที่เขาไม่รู้จัก
ในการฝึกซ้อมการแสดง

ภาพประกอบโดย ดิชา สันต์

คุณแม่พยักหน้า “โอเค แต่ถ้าลูกอยากอยู่ในการ
การแสดง ลูกจะต้องฝึกซ้อมกับเด็กคนอื่น ๆ
ในเร็ว ๆ นี้”

เทอร์รี่ชอบฝึกซ้อมที่บ้าน มันง่าย! แต่เขารู้ว่าเขา
ต้องฝึกซ้อมกับเด็กคนอื่น ๆ ด้วย

เมื่อสวดอ้อนวอนเป็นครอบครัวในสองสามคืน
ต่อมา เทอร์รี่คิดอย่างหนึ่งออก

“เราสวดอ้อนวอนขอให้ผมกล้าร่วมฝึกซ้อมได้
ไหมครับ?” เทอร์รี่พูด “บางทีพระบิดาบนสวรรค์
อาจจะช่วยผมได้”

“แน่นอนจ๊ะ” คุณพ่อพูด “เป็นความคิดที่ดี”
ทุกคนหลับตาและกอดอก

“ข้าแต่พระบิดาบนสวรรค์” คุณพ่อสวดอ้อนวอน
“โปรดช่วยให้เทอร์รี่กล้าไปซ้อมการแสดงด้วยเถิด”

ในวันซ้อมครั้งต่อไป เทอร์รี่เดินเข้าไปในโบสถ์กับ
คุณแม่และเฮลีย์ หัวใจเขาเต้นเร็ว แต่เขาอยากลองดู
เขารู้สึกพร้อม พระบิดาบนสวรรค์และพระเยซู
ต้องช่วยผมแน่เลย! เขาคิด

“เทอร์รี่! เราดีใจมากที่ได้พบเธอ” ซิสเตอร์ตีพูด
เทอร์รี่ยิ้มและพยักหน้า เด็กอีกหลายคนกำลังพูดคุย
และหัวเราะกันอยู่แล้ว เขาเห็นเจคและมีอา แต่เขาไม่
รู้จักใครเลย

ซิสเตอร์ตีบอกเด็ก ๆ ว่าจะนั่งตรงไหนและพูดตอน
ไหนขณะซ้อม เทอร์รี่ยังคงประหม่าที่จะนั่งข้างเด็กที่
เขาไม่รู้จัก แต่เขาพยายามนึกถึงคำสวดอ้อนวอนของ

แสงส่องโลก

วอร์ดของท่านวางแผนกิจกรรมคริสต์มาส
ด้วยหรือไม่? เชิญเพื่อนมากับท่าน

คุณพ่อ นั่นทำให้เขารู้สึกดีขึ้น

พวกเขาฝึกซ้อมเพลงและบทพูดของพวกเขาแล้ว
ซ้ำแล้ว เด็ก ๆ นั่งข้างเทอร์รี่เป็นคนสนุก พวกเขาทำให้
เทอร์รี่หัวเราะเยอะมาก!

สองสามวันต่อมา ถึงช่วงเวลาการแสดง โบสถ์
ตกแต่งด้วยต้นคริสต์มาส ดวงไฟ และริบบิ้นมากมาย
ทุกคนแต่งตัวสีแดงและสีเขียว

เทอร์รี่แทบไม่รู้สึกระหม่าอีกต่อไป เขาชอบอยู่
กับเด็กคนอื่น ๆ แม้แต่เด็กที่เขาไม่รู้จักมาก่อน!

ระหว่างการแสดง เทอร์รี่รู้สึกดี เมื่อถึงคราวที่เขา
ต้องพูด เขาพูดบทของเขาเสียงดังและชัดเจน

หลังจบการแสดง เทอร์รี่พบครอบครัวของเขา

“เยี่ยมเลย!” คุณพ่อบอก

คุณแม่ยิ้ม “ดูเหมือนลูกสนุกมากเลยนะ”

“ใช่แล้วครับ! ผมดีใจที่ผมกล้าหาญพอที่
จะทำสิ่งนี้” เทอร์รี่พูด

เทอร์รี่คงทำไม่ได้หากไม่มีคุณแม่ คุณพ่อ

เฮลีย์ และพระบิดาบนสวรรค์ การสวด

อ้อนวอนขอความช่วยเหลือและ

การมีความกล้าหาญคุ้มค่าอย่างยิ่ง! ●